

CUPRINS

INTRODUCERE	9
-------------------	---

SECȚIUNEA 1 - PLECĂM ÎN EXPLORARE

Capitolele:

1. Evoluția mea	14
2. O scurtă prezentare a unor cazuri reprezentative.....	33

SECȚIUNEA 2 - VIAȚA ÎN TRUPURI CARE NU SUNT DE OM

3. Alte forme de viață	70
4. Diferite forme de viață.....	90
5. Planeta verde.....	122
6. Structura nu este importantă	130
7. Conștiința celulelor.....	143
8. Totul are conștiință.....	155

SECȚIUNEA 3 - AJUTOR DE LA ALTE FIINȚE

9. Planeta oamenilor albaștri	182
10. Supraviețuirea	197
11. Energia găurii negre.....	210
12. În subteran.....	225

SECȚIUNEA 4 - PENTRU PRIMA DATĂ PE PĂMÂNT

13. Voluntarii.....	246
14. Soț și soție, pentru prima dată pe Pământ.....	289
15. O persoană din Japonia, încarnată prima dată pe Pământ	305

SECȚIUNEA 5 - SURSA

16. Viețile trecute nu mai sunt importante.....	338
17. Revenirea la Sursă-Inchizitorul	350
18. Scânteia se separă	371
19. Sfera de lumină	376
20. Templul Cunoașterii	386
21. Lumi paralele.....	398
22. Vidul	415

SECȚIUNEA 6 - CREAȚIA

23. Terenul de practică	438
24. Înapoi la început	455
25. O lege diferită a creației și a fizicii	465
26. Crearea oceanelor	482
27. Vin primele creaturi	512
28. Distrugerea unei planete	520

SECȚIUNEA 7 - NOUL PĂMÂNT

29. Transformarea care se apropie	552
30. Ajutor în vremuri de haos (Sau Vechiul Pământ)	568
31. Cei lăsați în urmă	595
32. Efecte pe fizic, când corpul se transformă.....	605
33. Biblioteca.....	614

SECȚIUNEA 8 - ENERGII NEOBIȘNUTE

34. O alternativă complet nouă la fenomenul „Walk-in”	624
35. Răspunsul la chemare	659
36. Călător prin lume	677
37. Energia de vindecare vorbește.....	700
38. Soluția finală	717
39. Absorbția	739

<i>Despre autoare</i>	765
-----------------------------	-----

Evoluția mea

Mi se pare ciudat să privesc înapoi la munca mea îndelungată în domeniul hipnozei regresive, să văd cât de mult a evoluat acest domeniu și cât de mult s-a schimbat. Când am fost aruncată (cu blândețe) în domeniul reîncarnării în anul 1968, totul era nou și provocator pentru mine. Am deschis atunci o ușă care nu s-a mai închis apoi niciodată, în mintea mea. Pe vremea aceea nu existau cărți sau instrucțiuni care să-l îndrume pe un terapeut și a trebuit să îmi compun propriile reguli și să îmi dezvolt propria tehnică, pornind de la zero. Acum știu că acest lucru a fost pentru binele meu. Niciodată nu mi-a spus cineva că există o singură metodă corectă (metoda lor) de a face hipnoză. Nu mi-a spus nimeni că nu am voie să experimentez, că totul trebuie făcut așa cum s-a făcut atâta vreme, ani la rând. Acum știu că profesorii predau aceeași învățătură primită de la altcineva, care la rândul său a primit învățătura de la altcineva și tot așa mai departe, la infinit. Ei nu au pus la îndoială niciodată metodele care li se arătau, pentru că nu au fost învățați că pot să schimbe regulile și că își pot croi propria cale. Dar, pentru că nu existau instrucțiuni, eu am simțit că sunt aruncată într-un domeniu nou și antrenant. Am descoperit călătoria în timp și mi-am dat seama că pot merge în trecut și pot re trăi istoria, așa cum s-a petrecut ea. Fiindcă nu știam ce se putea și ce nu se putea face, am ales să mă confrunt cu limitele minții umane și să aflu ce se putea face prin intermediul hipnozei.

Bineînțeles că mi-a luat mulți ani să fac aceste descoperiri și încă mai descopăr modalități noi de a folosi hipnoza și noi căi de a obține informații. La începutul muncii mele, când am început să fac asta în mod consecvent în anul 1979, mi-a plăcut ideea de a călători în timp (prin intermediul clienților mei) ca să descopăr cum era să trăiești în vremurile trecute. Eu sunt cercetător și reporter și mă pasionează istoria. Ce modalitate mai bună de a cerceta există, oare, decât să vizitezi epocile istorice din trecut, ca să pui întrebări și să obții informații? Așa au apărut primele mele cărți. Ele sunt făcute din informații adunate de la sute de pacienți. Conceptul de reîncarnare, așa cum îl înțelegeam eu în munca mea de la început, pare acum destul de simplist, dar era tot ce știam eu pe vremea aceea. Pentru majoritatea oamenilor din zilele noastre, acceptarea ideii că noi am mai trăit și alte vieți este ceva șocant și surprinzător, este ceva capabil să-ți schimbe viața. Educația primită încă din copilărie și spălarea creierului făcută de Biserică fac dificilă depășirea tradiției de îndoctrinare. Pentru asta este nevoie să ai un suflet curajos și să încerci să pui întrebări la care Biserica nu are răspunsuri, întrebări referitoare la chestiuni pe care Biserica nu are voie să le discute. „Dacă nu e scris în Biblie, înseamnă că nu ai voie să știi. Vei primi răspuns la întrebări, atunci când mori. În rai se află o tăbliță cu răspunsuri la toate întrebările.” Dar astăzi, din ce în ce mai mulți oameni nu mai vor să aștepte până mor ca să primească răspuns la întrebări. Oamenii devin din ce în ce mai conștienți că există mai mult decât au fost făcuți să creadă, de-a lungul vieții. Oamenii încep să pună întrebări, și răspunsurile așteaptă să fie descoperite de mințile pline de curiozitate, care întreabă și cercetează.

Pentru mine, acceptarea conceptului de reîncarnare nu a fost ceva dificil. Eu am crescut în religia protestantă (a baptiștilor din Sudul Statelor Unite). Am fost la Școala de Duminică și am cântat în cor. Dar întotdeauna aveam senzația sâcâitoare că există mai mult decât se spune. Aveam întrebări la care nu am găsit răspunsul în Biblie sau la preot. De multe ori stăteam în biserică duminica dimineața cu enoriașii, ascultam predica și simțeam imboldul de a ridica mâna pentru a pune întrebări provocatoare. „Poate că înseamnă asta sau înseamnă altceva. Cum de ești atât de sigur de interpretarea asta?” Dar, fiindcă eram o persoană creștină civilizată și educată, nu îmi permiteam să fac asta. Așa încât m-am resemnat să fiu profesoara copiilor care veneau la Școala de Duminică și să le spun povești frumoase și interesante, fără să predau dogma în care nu mai credeam. De-a lungul timpului, m-am implicat din ce în ce mai mult în domeniul metafizicii, păstrând pentru mine ceea ce gândeam. Îmi erau prea dragi ideile mele, ca să le expun public și să fie luate în derâdere. Am renunțat să mai merg la biserică și cred că am descoperit „adevăratul” înțeles al credinței: spiritualitatea opusă religiei. Majoritatea Bisericilor s-au rătăcit și nu mai știu cât de importantă este diferența dintre aceste două cuvinte: religie și spiritualitate.

Când am început să lucrez full-time cu terapia prin regresie în viețile trecute, credeam că știu cum funcționează teoria reîncarnării. Credeam că era un proces simplu în care trăiești o viață în care faci ce poți mai bine și înveți anumite lecții. Pe urmă mori și mergi în Lumea de Apoi, unde se trece în revistă viața de pe Pământ. Apoi faci contracte cu diferite suflete, după care cobori iar în trup. Un proces simplu, prin care sufletul parcurge treptat diferite clase, până când

absolvă Școala Pământ și se reunește cu Dumnezeu. Modul ăsta de a privi lucrurile avea sens pentru mine și nu îmi ridica probleme de acceptare a conceptului de reîncarnare. Lucram cu clienții mei și făceam terapie pentru problemele aduse din alte vieți, în viața prezentă.

La începutul activității mele, când am scris primele cărți, consideram că viețile trecute urmează un tipar liniar. Înaintam cu pași mici și atât putea să înțeleagă mintea mea, pe vremea aceea. În modelul meu de înțelegere, o viață o urma pe o alta pe un parcurs liniar al timpului, separat de date specifice. Unul dintre primii mei clienți a fost o persoană somnambulă, perfect capabilă de a prelua complet personalitatea dintr-o viață trecută, atunci când era dusă înapoi în altă viață, prin regresie. Am descoperit că aceasta era o modalitate perfectă de a explora istoria, prin care această persoană mi-a oferit multe detalii privitoare la aspectele culturale, teologice etc. și la stilul de viață de atunci. Am dus această clientă în 25 de vieți separate, sărind înapoi în timp câte 100 de ani. Fiecare personalitate era distinctă și tot ce a trebuit să fac a fost să îi spun să meargă acolo. Persoana devenea una cu diferite personalități distincte pe care am ajuns să le cunosc bine, familiarizându-mă cu vocea lor, cu manierismele lor și cu limbajul lor corporal. Era un mod extraordinar de a explora istoria și am crezut că aceasta era calea pe care voi merge mai departe și despre care voi continua să scriu. La începutul activității mele, am scris două cărți (în anii '80) bazate pe viețile trecute ale acestei femei – *Iisus și esenienii* și *Un suflet își amintește Hiroshima*. Este posibil ca la un moment dat să mai scriu o carte, în care să prezint o parte dintre celelalte vieți ale acestei cliente, care conțin un adevărat tezaur de informații. Dar munca mea a evoluat în

direcții diferite față de cea în care mergeam la începutul activității mele.

Pe măsură ce am continuat să explorez viețile trecute, au apărut teorii noi care m-au derutat, fiindcă îmi creasem un sistem bine pus la punct și nu voiam să apară lucruri care să îl dea peste cap. Primul care mi-a creat probleme a fost conceptul de imprimare (prezentat în cărțile *Păstrătorii grădinii* și *Între moarte și viață*). Acest concept spunea că noi nu trebuie, de fapt, să trăim multe vieți, pentru că putem să ne imprimăm în suflet amintirile din viețile altor oameni. Asta se întâmplă dacă cineva dorește să experimenteze o viață diferită de cele pe care le-a trăit deja și nu are o experiență pe care să se bazeze. În acest caz, la încarnare se extrag amintiri din viețile trecute ale altor oameni, din vasta bibliotecă din lumea spiritului (cu ajutorul ghizilor spirituali și al maeștrilor), iar aceste amintiri sunt imprimate în memoria sufletului nostru. Am întrebat: „Cum pot să îmi mai dau seama dacă o persoană își amintește o viață trecută pe care a trăit-o cu adevărat sau accesează doar amintirile din imprimare?” Mi s-a răspuns: „Nu ai cum să știi. De fapt, nu contează, pentru că tot conținutul unei imprimări (emoțiile, totul) îți sunt suprapuse”. Personalitatea are nevoie de aceste informații ca să funcționeze în lumea noastră și nimeni nu poate să își dea seama dacă amintirile sunt cu adevărat ale acelui suflet sau nu. Conceptul acesta neobișnuit mi-a scuturat din temelii sistemul de gândire. M-am luptat multă vreme cu el. Mă întrebam dacă pot merge mai departe în acest domeniu, dacă mi se răsturna atât de mult eșafodajul de credințe. Mă simțeam atât de confortabil cu modul liniar în care înțelegeam eu viața și moartea, și reîncarnarea, încât nu doream ca o idee nouă și neobișnuită să îmi răstoarne

„căruța cu idei”. Dar când mi-am studiat reacțiile la această idee provocatoare, mi-am dat seama că, dacă nu priveam lucrurile cu o minte deschisă, nu eram mai bună ca Biserica doctrinară, care spune:

„Crede și nu cerceta”.

Așa încât, am început să privesc mai atent acest nou concept și altele care mi s-au prezentat (cum ar fi viețile paralele sau viețile suprapuse) și, treptat, în mintea mea închisă a început să se dezvolte o nouă înțelegere. Este provocator și minunat să te deschizi și să studiezi concepte noi, fiindcă în educația noastră nu a existat nimic pe care să ne bazăm când ne confruntăm cu aceste lucruri. Dar, odată ce mintea începe să pună întrebări, nu te mai poți întoarce la existența dinainte. Nu mai poți uita ceea ce ai învățat. Au trecut 30 de ani și, făcând o retrospectivă a vieții mele, îmi dau seama cât de înțelept au acționat „Ei” când m-au hrănit cu lingurița puțin câte puțin cu informații, ca să îmi trezească apetitul de a cunoaște mai mult. Mi s-a oferit timpul necesar pentru a digera fiecare informație. Altfel aș fi dat de toți pereții cu noua învățătură și aș fi strigat: „Nu înțeleg! Nu vreau să înțeleg! De ce nu poate fi totul ca la început? Mă obișnuisem atât de bine cu călătoria în timp și cu studierea istoriei...” Dar se pare că „Ei” aveau alte planuri, care puteau funcționa doar dacă eu cooperam înțelegând, puțin câte puțin, fragmentele pe care mi le ofereau, până când le integram și aveau să devină o parte din mine.

Aproape fiecare client care vine la mine pentru terapia vieților trecute, îmi pune aceeași întrebare: „De ce mă aflu aici? Care este scopul meu în viață? Ce trebuie să fac eu?” Răspund întotdeauna că vom afla răspunsul numai dacă

acest lucru este potrivit. Mentea subconștientă cu care lucrez eu nu-i va da niciodată unei persoane informații la care persoana nu poate să facă față. Să presupunem că scopul sau destinul unei persoane este diferit cu 180 de grade de direcția în care merge în prezent viața acelei persoane. Dacă i se comunică informațiile prea devreme, persoana va spune: „O, nu! Este ultimul lucru pe care vreau să îl fac!” Informațiile neavenite vor crea blocaje și persoana respectivă va începe să se autosaboteze. În acest caz, subconștientul (care știe totul) va spune: „Nu a venit timpul. Nu putem să îi spunem”. Am avut odată un caz când un om dorea să afle care e scopul său în viață. Când am pus această întrebare în timpul sesiunii, subconștientul a răspuns: „Nu putem să îi spunem. O, cât am vrea să îi spunem! Nu știi ce vedem noi. Dar gândește-te cum erai tu acum 20 de ani. Nu îi dai unui bebeluș să mănânce un prânz cu trei feluri. Îi dai lapte și apoi, după o vreme, terci de cereale, apoi legume pasate. Abia mult mai târziu îi dai hrană solidă”. Era o comparație perfectă, care m-a făcut să înțeleg cât de departe am ajuns. Mi-am dat seama cât de ușor poate fi copleșit și descurajat bebelușul, dacă nu primește îndrumările corecte. Am încredere în înțelepciunea lor. În seria *Universul complicat*, ei au continuat treptat să îmi expandioneze mintea. Când eu cred că nu mai am ce învăța într-un domeniu, că nu mai am lucruri noi de aflat, mi se aruncă un nou concept sau o teorie nouă. Chiar dacă aceste lucruri sunt foarte diferite de ceea ce cunosc, eu mă gândesc la ele și încerc să le fac să se potrivească în schema lucrurilor (a vieții), pe care mi-o arată ei.

Ei spun că suntem, în sfârșit, gata să primim concepte mai dificile și de fiecare dată le răspund: „Da, dar trebuie să